

Maria Teresa Pietrzak

Piórem przez epoki

Maria Teresa

Pietrzak

Piórem przez epoki

© Copyright by Maria Teresa Pietrzak & e-bookowo
Projekt okładki: e-bookowo
Korekta: Hanna Mordań
ISBN 978-83-7859-148-1

Wydawca: Wydawnictwo internetowe e-bookowo
www.e-bookowo.pl
Kontakt: wydawnictwo@e-bookowo.pl

Wszelkie prawa zastrzeżone.
Kopiowanie, rozpowszechnianie części lub całości
bez zgody wydawcy zabronione
Wydanie I 2013

Spis epok		
Starożytność		5
Mała poprawka do Pisma Świętego		
Aldona		
Czasy prastowiańskie		42
Trzej bracia		
Średniowiecze		46
Rzecz o rycerzu walecznym, królu sprawiedliwym i księżniczce wielce cnotliwej		
Pozytywizm		55
A oni szli...		
II Wojna Światowa		58
Co będzie dalej?...		
Więzienne rozważania, czyli jak nie zostać artystą		
Socrealizm		67
Miłość kolektywna		
Radosne życie w PRL-u		69
Pamiętnik wczasowicza		
Rzecz o papierze toaletowym		
Czasy walk solidarnych		75
Świat widziany zza miotły, czyli wspomnienia starej sprzętaczk		
III RP? IV RP? Któraś RP!		80
Prośba o lustrację		
W obronie braci mniejszych		81
Samobójczyni		
Czasy bardzo współczesne		82
Życie w internecie		
Na końcu był chaos		

Starożytność

Mała poprawka do Pisma Świętego

Wielka Bogini przez pięć dni pracowała ciężko i z mozołem. W pocie swego boskiego czoła tworzyła świat cały: gwiazdy i planety, drogi mleczne i mgławice, słońca i układy planetarne.

I komety – zwariowane gwiazdy, mknące nie wiadomo dokąd i po co, merdając po drodze ogonem.

Spośród wszystkich planet we wszystkich układach planetarnych wybrała tę jedną, tę najważniejszą, na której stworzyła cudowny ogród, w którym nie zabrakło drzew, krzewów i kwiatów. Ryb, ptaków i wszelakiej zwierzyny.

Jednak pusto było w Raju i smutno, czegoś w nim brakowało. Brakowało w nim istoty pięknej, mądrej i rozumnej.

Wówczas, w szóstym dniu stwarzania, zebrała Bogini swe Anielice i rzekła:

– Słuchajcie, patrzcie i zapamiętajcie sobie. Oto dzisiaj stworzymy istotę najważniejszą. Ukoronowanie całego dzieła naszego. Stworzymy, na wzór i podobieństwo nasze, istotę piękną, mądrą i rozumną. Stworzymy kobietę, która zapanuje nad całą Ziemią.

Zatem zabrała się Bogini ochoczo do dzieła. Zebra-

ła wszystko, co najlepsze było w Ziemi: złoto, srebro i platynę. Perły i diamenty. Szmaragdy i szafiry. Zebrała i stworzyła cud natury. Stworzyła wspaniałą, piękną i rozumną kobietę. Tchnęła w nią życie i rozpoczęła ona swoje panowanie.

Przez dzień cały kobieta poznawała swoje otoczenie. Dowiadywała się, co wolno jej robić, co jeść i co pić.

– Jedyne z tego drzewa owoców spożywać ci nie wolno. Jest to drzewo wiadomości złego i dobrego. Owoce jego są dla ciebie zakazane.

I posłuszna swej stworzycielce kobieta owoców owych nie ruszała.

Dnia siódmego Bogini i jej Anielice odpoczywały w cieniu drzew, kiedy niespodziewanie nadeszła kobieta.

– O Bogini! – rzekła. – Stworzyłaś świat tak cudowny i piękny, że oczy moje się radują, kiedy na niego spoglądam. Stworzyłaś potężne zwierzęta i ryby w wodzie. Rośliny cudowne, ptaki śpiewające i mnie, istotę piękną, mądrą i rozumną. Ale o Bogini! Mnie jest nudno! Nie mam z kim rozmawiać, nie mam do kogo się uśmiechnąć ani dla kogo przyodziać nowy listek figowy! O Bogini! Stwórz dla mnie mężczyznę!

– Odejdź, kobieto – odparła Bogini. – Jestem zmęczona.

– Tak cię proszę!

– Jestem zmęczona!

– Ale mnie jest nudno!!!

– Chętnie bym to dla ciebie zrobiła – rzekła po na-

myśle Bogini. – Ale nie mam pod ręką żadnego odpowiedniego materiału.

– Ależ Bogini! Stwórz go z tego, co masz. Stwórz go z gliny. Bo mnie jest okropnie nudno!

Zebrała więc Bogini zalegającą w pobliżu glinę. Zgarnęła na kupkę i zaczęła formować mężczyznę. Była jednak zmęczona i spod jej palców wylaniać się zaczął twór potężny, niezgrabny, zwalisty. Stojący, co prawda, na dwóch nogach, ale nogi te były nieco krzywe i wystawała z nich trawa. Również na pierśsiach tworu wiele było owej trawy. Twarz jego nie była tak delikatna i gładka jak twarz kobiety, gdyż Bogini nie miała siły ani ochoty na jej wygładzanie. Kiedy twór nareszcie ożył, przypominał porośniętego włosem zwierza i we wszystkim różnił się od pięknej i zgrabnej kobiety. Poruszał się ciężko, a mówił głosem grubym i chrapliwym.

– No cóż... – rzekła Bogini niepewnie. – Nie jest on najpiękniejszy, ale po pierwsze jestem zmęczona, a po drugie materiał, z którego powstał, nie był najwyższej jakości. A w ogóle został wykonany poza planem i w godzinach nadliczbowych, więc nie ma się co dziwić, że jest taki, jaki jest. Zabierz swojego mężczyznę i odejdz. – po tych słowach Bogini wróciła na swoje posłanie. Kobieta zaś wzięła swego mężczyznę za rękę i poprowadziła do groty, gdzie uczyła go wszystkiego.

Pierwsze dni wspólnego życia kobiety i mężczyzny minęły spokojnie. Mężczyzna poznawał świat i kobietę. Dowiadywał się, jak onegdaj kobieta, co wolno mu robić i co jeść.

Kobieta wskazała mężczyźnie drzewo, z którego owoców spożywać nie należy i surowo zabroniła zbliżać się doń. I mężczyzna był posłuszny kobiecie, do której należał.

Dobrze żyło się kobiecie i jej mężczyźnie w Raju stworzonym przez Boginię. Drzewa owocowały, Ziemia dawała bogate plony, zwierzęta rozmnażały się i rosły. Głodu nikt nie cierpiał.

I tylko w samym środku cudownego ogrodu, w samym jego sercu, rosło samotne, omijane przez ludzi i zwierzęta drzewo wiadomości złego i dobrego.

Ale co to?! Bogini spostrzegła, że na drzewie brakuje owoców. Zdenerwowała się okropnie. Odnalazła kobietę i rzekła:

– Kobieto, gdzie jest twój mężczyzna?

– Nie wiem, o Bogini!

– Zaiste? Nie wiesz? A kto zerwał owoce z drzewa, z którego owoców surowo zakazałam spożywać?

– O Bogini! Zaprawdę, powiadam ci, że nie wiem. Widziałam węża ogromnego, który często się koło tego drzewa kręcił, ale nie mówię, że to on zerwał, bom tego nie widziała.

– Więc powiedz mi, gdzie jest mężczyzna, którego dla ciebie stworzyłam?

– Nie wiem. Z samego rana ten ulepek poszedł gdzieś i nawet na obiad nie wrócił. O, chyba idzie! Słyszę jego głos...

Zaiste, z oddali dobiegał głos mężczyzny, ale jakby inny, odmieniony.

– Szła dziewczeczka, hep... do laseczka, hep... do zielonego, hep...!

Słysząc było z oddali.

– A czemuż on się tak chwieje?! – zawołała Bogini ze zgrozą, widząc nadchodzącego z wielkim trudem mężczyznę. – Czy to może jakieś złe moce go opętały?

– O! Hep... Bogini! – powiedział mężczyzna, ujrzawszy swą stwórczynię. – Dobrze, hep... że cię widzę.

– Człowieku! Cóżżeś uczynił?

– Hep...!

– Nie rozumiem.

– Ja już wiem, hep...

– Co wiesz, nieszczęsny człowieku?!

– Poznałem, hep... źródło dobra i zła, hep... Dzisiaj jest mi, hep... dobrze!

– Ale jutro ci będzie źle! Pytam po raz wtóry, cożżeś uczynił?!

– Nic, hep... Zerwałem owoce, hep... z drzewa. Nalałem wody. Dodałem winogron, hep... Czekałem, co będzie.

– I co było?

– Słońce, hep...

– Cóż to znaczy?

– Słońce zrobiło bardzo, hep... dobry napój. Nie dla Bogów on jednak. Hep... Bogowie i tak nie poznają się na jego cudownym smaku i działaniu. Hep...

– Człowieku!!! – krzyknęła potężnym głosem Bogini. – Nie usłuchałeś mego rozkazu! Zerwałeś i spożyłeś owoce z drzewa wiadomości złego i dobrego. Nie ominie cię kara. Ani ciebie, ani kobiety, którą uczyniłam odpowiedzialną za ciebie.

Jutro skoro świt opuścicie teren ogrodu mojego

i nigdy doń nie powrócicie.

Będziesz mężczyzno ciężko pracował, aby spełnić wszystkie zachcianki swej pani, a ona wiecznym gderaniem życie zatruwać ci będzie.

Kobieto! Jako że okazałaś się nieodpowiedzialną i nie upilnowałaś swojego mężczyzny, odtąd posłuszną mu przeto będziesz. W jego ręce oddam rządy nad światem.

„Pijanym łatwiej będzie sterować” – Pomyślała Bogini, odchodząc.

A kiedy Bogini zniknęła, mężczyzna ciężko usiadł na ziemi i począł kreślić patykiem jakieś znaki.

– Co czynisz? – spytała smutno kobieta.

– Uczę się pisać. Potem napiszę książkę o tym, jak Bóg stworzył mężczyznę. Hep...!

1987

Aldona

Dramat w jednym akcie,
z jedną odsłoną, ale za to w kilku scenach.

Osoby:

Aldona – starsza siostra

Ksymena – młodsza siostra

Król – ojciec dwóch siostr

Młody bóg

I bóg

II bóg

} tak zwana góra

I Starzec – rada

II Starzec – starszych

Strażnik – pilnuje lochu

Kat – nie ma co robić

Chór – wyje bez potrzeby

Tudzież chmury różnego rodzaju.

Scena obrotowa

Prolog

Cela w lochu niedużym. Młoda dziewczyna, przykuta łańcuchem do muru, siedzi na obskurnej pryczy. Przy niej siedzi druga, tak samo młoda dziewczyna. Po ścianach splywa woda.

W celi jest ciemno. Przez małe okienko wpada niewiele światła słonecznego. Przy drzwiach stoi strażnik, wsparty na halabardzie, i drzemie.

Ksymena

Ach! Siostrzyczko ukochana, czemuś ty to uczyniła?! Wszak nam dobrze było razem! Teraz pozostanę sama! Jakżeż, jakżeż będę żyła?!

Aldona

Nie rozpaczaj, siostruniu. Jam jest bardzo szczęśliwa!

Ksymena

Ale tyś się prawu sprzeciwiła! Wszak wiesz doskonale, że spożywanie alkoholu przez ludzi jest zakazane. Alkohol szkodzi zdrowiu i zamęt w głowie czyni!

Aldona

Aleć przyjemny to zamęt. Bogowie dobrze o tym wiedzą, sami ciągle się opijając.

Ksymena

Im wolno! Oni prawa ustanawiają. Nie nam o tym decydować. Zakaz jest wyraźnie postawiony: ludziom alkoholu spożywać nie wolno!